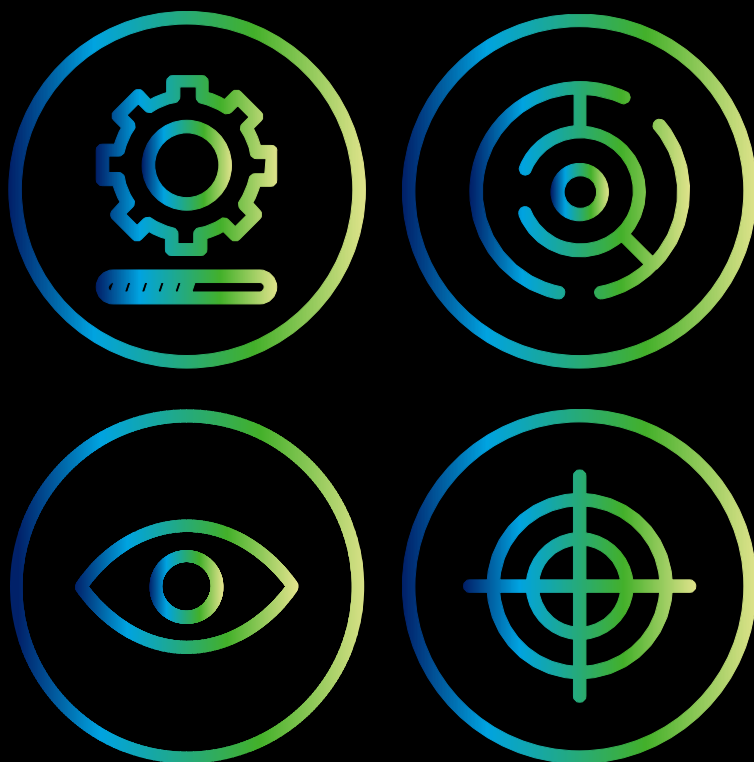

dReport: Říjen 2026

Zalistujte si v pravidelném přehledu daňových, právních a účetních novinek, získajte nové informace z oblasti dotací a investičních pobídek.

Daně

**Dotace
a investiční
pobídky**

dReport: Říjen 2026

Zalistujte si v pravidelném přehledu novinek z daní,
dotací a investičních pobídek.

Vnitroskupinové služby pod drobnohledem: co přináší navrhované změny směrnice OECD

Dne 1. června 2026 OECD zveřejnila konzultační návrh změn kapitoly VII směrnice OECD, která se věnuje převodním cenám u vnitroskupinových služeb. Přípomínky mohli daňoví specialisté a odborná veřejnost písemně předkládat do 22. července 2026 a veřejné projednání bylo plánováno na konec roku 2026. Dokument v této fázi nepředstavuje konsenzuální stanovisko OECD, a nelze se na něj proto zatím přímo odvolávat. Ukazuje však směr dalšího vývoje a nabízí užitečný rámec pro posouzení stávajících modelů.

Navržená úprava směrnice OECD o převodních cenách se vztahuje na široké spektrum služeb, od manažerské a administrativní podpory až po výrobní, prodejní, výzkumné či technické služby. OECD výslovně uvádí, že cílem není změnit obecné principy převodních cen, ale modernizovat dosavadní úpravu, sladit ji s kapitolami I až III směrnice OECD a ukázat její praktické použití na 21 nových příkladech. Návrh nemá měnit základní principy původního znění kapitoly VII, ale upřesňuje ji a poskytuje detailnější návody, jakým by měly být vnitroskupinové služby vymezeny, prokazovány a oceňovány.

Vnitroskupinové služby dlouhodobě patří mezi nejčastěji prověřované oblasti převodních cen v České republice. Daňová správa se zaměřuje především na kontrolu řídicích a podpůrných administrativních služeb, přičemž společnosti přijímající takové služby od zahraničních centrál se při daňových kontrolách běžně setkávají s požadavkem na prokázání, že služby byly skutečně poskytnuty, přinesly českému příjemci konkrétní užitek a že byly správně oceněny.

Pro české poplatníky přináší návrh OECD dvojí zprávu. Potvrzuje význam prokázání skutečného plnění a očekávaného přínosu, které jsou z českých daňových kontrol dobře známé. Současně může korigovat některé zjednodušující přístupy k prokazování služeb a pomoci předcházet situacím, kdy je existence služby odmítnuta pouze proto, že správce daně nepovažuje poskytovaný rozsah důkazních prostředků za dostatečný vzhledem k hodnotě služby.

TP analýza začíná skutečným vymezením transakce

Nejviditelnějším posunem v rámci navrhovaného nového znění je důraz na přesné vymezení transakce ve smyslu kapitol I až III směrnice OECD. Označení služby například jako „management fee“ nebo „IT služby“ by samo o sobě nemělo určovat ekonomický obsah plnění ani správnou metodu tvorby převodních cen. Rozhodující by měly být obchodní a finanční vztahy mezi zúčastněnými společnostmi, skutečně vykonávané funkce a nesená rizika, stejně jako ekonomicky významné okolnosti.

Funkční analýza by měla zachytit nejen ekonomické funkce poskytovatele, ale také činnosti a odpovědnosti příjemce a dalších členů skupiny. Relevantní mohou být zejména rozhodovací pravomoci, kontrola rizik, využívaná aktiva, vzájemné závislosti a vazby na jiné transakce. Zvláštní pozornost by se měla věnovat službám propojeným s nehmotnými aktivy, například poskytnutí přístupu k technologii, datům nebo významnému know-how. V takových případech nemusí být vhodné oceňovat službu nákladovou metodou. V některých případech může být dokonce správnější zahrnout hodnotu takové služby do ocenění jiné transakce.

V praktickém důsledku je tedy vhodné analýzu ocenění dané služby zahájit otázkou „Co se mezi stranami skutečně děje?“, nikoli otázkou „Jaké jsou náklady poskytovatele?“, která je dnes v praxi často výchozím bodem. Teprve po přesném vymezení transakce lze posoudit, zda je vhodná jednostranná metoda a která ze stran by měla být testovanou stranou. Na toto vymezení pak bezprostředně navazuje další otázka – zda daná činnost příjemci poskytla nebo mohla rozumně poskytnout ekonomický či obchodní přínos.

Konzultační návrh tak naznačuje významný posun v obecném přístupu k vnitroskupinovým službám:

DŘÍVE: prokázání
skutečného poskytnutí +
stanovení nákladové báze +
zisková marže

NOVĚ: přesné vymezení
transakce + funkční
analýza + výběr správné
TP metody

Ekonomická podstata a benefit test

Přesné vymezení transakce jde ruku v ruce s posouzením, zda činnost jednoho člena skupiny přináší jinému členu ekonomickou nebo obchodní hodnotu a zda by za obdobnou službu byla ochotna platit nezávislá strana (tzv. benefit test). Návrh v této části zdůrazňuje, že samotná skutečnost, že se obdobná služba mezi nezávislými podniky běžně nevyskytuje, by neměla postačovat k odmítnutí vnitroskupinové transakce. Směrnice OECD, stejně jako u jiných typů vnitroskupinových transakcí, totiž připouští, že skupiny podniků mají možnost a motivaci si mezi sebou poskytovat služby, které by si mezi sebou nezávislé podniky neposkytovaly – ať už kvůli přílišnému tříštění činností, nebo třeba kvůli zachování obchodního tajemství.

Za tři nejrelevantnější oblasti pro posouzení užítu v českém prostředí, v nichž nejčastěji vznikají rozdíly mezi pohledem daňových subjektů a správce daně, považujeme následující:

- **Časové hledisko:** Konzultační návrh zdůrazňuje, že přínos může vzniknout již v období, ve kterém byla činnost vykonána, ale také později v budoucnu. V některých případech může být pro posouzení, zda byl přínos v době provedení činnosti rozumně očekáván, nezbytné vyhodnotit údaje za více let. Přitom v české praxi podniky nezdědí na to, že správce daně chce prokazovat přínos pro ekonomickou činnost příjemce služeb právě jen v roce, za který je kontrola prováděna.
- **Činnosti vlastníka:** Konzultační návrh podrobněji vymezuje tzv. „shareholder activities“, tedy činnosti vykonávané mateřskou společností výhradně z titulu jejích vlastnických práv a povinností. Návrh nově přináší konkrétní příklady takových aktivit – např. správu a pořízení majetkových účastí, náklady na statutární výkaznictví mateřské společnosti nebo činnosti související s plněním jejích vlastních daňových povinností, u kterých se primárně předpokládá, že nepřináší dceřiné společnosti užitek (pokud u nich nelze identifikovat jiný ekonomický přínos).
- **Duplicita:** Již v původním znění směrnice OECD specifikovala, že vnitroskupinová služba zpravidla nevzniká, pokud činnost jednoho člena skupiny pouze duplikuje činnost, kterou jiný člen skupiny vykonává sám pro sebe nebo kterou pro něj již vykonává jiný člen skupiny či třetí strana. Návrh však nyní upřesňuje a uvádí příklady, na které situace se tato duplicita nevztahuje. Ekonomicky odůvodněná může být například dočasná duplicita služeb při reorganizaci řízení, získání druhého právního stanoviska za účelem snížení rizika nesprávného obchodního rozhodnutí, navzájem se doplňující činnosti nebo souběh činností vyžadovaných právními předpisy.

Existence služby a její cena jsou dvě různé otázky

Jedním z nejdůležitějších upřesnění konzultačního návrhu z pohledu české praxe je důsledné oddělení benefit testu od stanovení tržní ceny. Posouzení, zda služba splňuje benefit test, by nemělo záviset na částce, kterou je příjemce ochoten za ni zaplatit. Cenová neshoda by proto neměla automaticky vést k popření existence služby.

Tyto závěry jsou velmi relevantní právě pro české prostředí, kde se správce daně při prokazování vnitroskupinových služeb pohybuje na pomezí § 24 odst. 1 (obecná daňová uznatelnost nákladů) a § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů (převodní ceny). Poplatník musí být připraven nejprve unést důkazní břemeno ohledně daňové uznatelnosti nákladů, tedy doložit skutečné plnění a jeho souvislost s dosažením, zajištěním a udržením zdanitelných příjmů. Teprve při dostatečném prokázání skutečného poskytnutí služeb se posouzení zpravidla přesouvá do roviny převodních cen, přičemž v praxi není přesný moment takového přechodu jednoznačně vymezen.

Nové znění směrnice přitom koresponduje se závěry rozhodnutí NSS č. j. 2 Afs 27/2023-41, podle nichž v rámci posouzení obecné daňové uznatelnosti nákladů nelze zpochybňovat samotnou existenci a přínos přijaté služby pouze z důvodu pochybností

o způsobu a výši sjednané odměny. Správce daně by měl v rámci obecné uznatelnosti testovat „pouze“ zjevnou (ne)přiměřenost nákladu. Otázka tržnosti ceny má však být posuzována odděleně v režimu převodních cen.

Stejně důležité je i opačné upozornění: ani důkladné doložení přínosu samo o sobě nepotvrzuje správnost ceny.

Metoda cost plus není automatickou volbou

Návrh odmítá předpoklad, že by každá vnitroskupinová služba měla být oceněna nákladově orientovanou metodou (cost plus nebo TNMM). Jak již bylo uvedeno výše, volba metody by měla následovat až po přesném vymezení transakce a měla by zohlednit perspektivu poskytovatele i příjemce a jejich realisticky dostupné alternativy. Návrh rovněž zdůrazňuje, že poskytovatel služby by neměl být automaticky považován za testovanou stranu.

U strategických, znalostně intenzivních nebo vysoce integrovaných služeb může být vhodnější použít jinou metodu. V případě dostupnosti informací o srovnatelných nezávislých plněních může být vhodnější metoda CUP. Pokud obě strany například přispívají unikátními a hodnotnými činnostmi, jejich operace jsou silně provázané nebo společně nesou významná ekonomická rizika, může být vhodnější metoda rozdělení zisku.

Náklady poskytovatele zůstávají u posouzení ceny relevantní, ale nemusí určovat hodnotu služby. Vysoké interní náklady samy neodůvodní cenu převyšující částku, kterou by příjemce zaplatil za srovnatelné externí řešení. Naopak levnější lokální nabídka nemusí být skutečně srovnatelná, pokud skupinová služba poskytuje jiný rozsah, kvalitu, bezpečnost, integraci či ochranu know-how.

Rozšířená pravidla se věnují také tzv. pass-through costs, tedy nákladům přeúčtovaným poskytovatelem služby bez přírážky. Zisková přírážka by se měla vztahovat především k vlastní činnosti společnosti, nikoliv k úhradě externích nákladů bez přidání vlastní dodatečné hodnoty. Při posuzování, jaké náklady přeúčtovat bez přírážky či s přírážkou, by se mělo též přihlídnout k odvětvovým standardům a tržní praxi, což je modelováno na příkladu marketingové agentury, která klientovi nepřeúčtovává náklady na nakupovaný reklamní prostor.

Dokumentace: od retrospektivního popisu k průběžným důkazům

Návrh doplňuje obecná pravidla kapitoly V směrnice OECD o doporučení pro dokumentaci vnitroskupinových služeb. Nejde o povinný minimální seznam důkazních prostředků, ale spíše o příklady možných způsobů prokazování. Důraz je nicméně zřetelně kladen na průběžné zajišťování evidence.

To odpovídá dlouhodobé české praxi, v níž společnosti běžně dokládají e-maily, výstupy, zápisy, projektové materiály či výkazy práce. Očekávání zahraničních centrál však může být odlišné a podobný požadavek mohou vnímat jako lokální formalismus. Konzultační návrh dává českým společnostem srozumitelný argument, proč je vhodné důkazy vytvářet a ukládat průběžně v celé skupině, a může jim proto pomoci při komunikaci českých požadavků vůči skupině.

Zjednodušený režim pro služby s nízkou přidanou hodnotou zůstává v konzultačním návrhu obsahově zachován. Nadále počítá s jednotnou pětiprocentní přírážkou bez nutnosti jejího doložení benchmarkovou studií, pokud jsou splněny podmínky pro použití tohoto režimu. (Pozn. český metodický pokyn GŘ D-10 tuto přírážku specifikuje jako dvou- až sedmiprocentní). Návrh současně zdůrazňuje, že takto akceptovaná přírážka je nástrojem administrativního zjednodušení, nikoli referenčním benchmarkem pro jiné typy služeb, například služby s vyšší přidanou hodnotou.

Co by měly české společnosti udělat již nyní

Otázkou zůstává, jaký praktický dopad může mít konzultační návrh OECD na české společnosti a jak by na něj měly reagovat. Jak bylo uvedeno výše, aktualizace kapitoly VII představuje spíše evoluci než revoluci. Podrobnější vodítka mohou přispět k omezení nejasností a sporů, současně však mohou správcům daně poskytnout nové argumenty při prověřování vnitroskupinových služeb. Všem českým subjektům, které hradí nebo účtují jakýkoli typ vnitroskupinové služby, bychom proto doporučili zejména následující kroky:

- Posoudit, zda nákladová metoda zůstává nadále nejvhodnější metodou cenové kalkulace, zejména u služeb vyžadujících vyšší míru odborného know-how nebo větší zapojení řídicích a rozhodovacích pravomocí.
- Prověřit nákladové báze manažerských služeb a identifikovat a vyloučit náklady na činnosti vlastníka, jak jsou definované v návrhu.
- Zvážit rozdělení obecné kategorie „manažerské služby“ na konkrétnější označení, aby bylo možné jejich přesnější vymezení, například:
 - řízení treasury,
 - optimalizace dodavatelského řetězce,
 - podpora při implementaci systému ERP a tak dále.
- Identifikovat služby s nízkou přidanou hodnotou a zvážit možnost využití zjednodušeného režimu.
- Zvážit přeúčtování nákladů bez přírážky, pokud poskytující společnost nepřidává k plnění vlastní funkční hodnotu. Zohlednit oborové standardy a tržní praxi při posouzení, zda mají být určité náklady považovány za průtokové.
- Nastavit průběžný systém sběru a uchovávání důkazních prostředků namísto retrospektivního sestavování popisné dokumentace převodních cen.

Závěrem lze říci, že konzultační návrh není bianco šekem ani pro poplatníky, ani pro správce daně. Klade větší důraz na ekonomickou podstatu a průběžnou dokumentaci, současně podporuje přesné vymezení transakce a samostatné posouzení ceny. Pro české společnosti proto může představovat přesnější rámec pro obhajobu legitimních služeb při daňové kontrole i méně standardních vnitroskupinových nastavení.

Lucie Hovorková

lhovorkova@deloittece.com

Aktualizovaný seznam jurisdikcí nespolupracujících v daňové oblasti

Dne 9. října 2026 aktualizovala Rada EU svůj seznam jurisdikcí nespolupracujících v daňové oblasti. Mezi nejvýznamnější změny patří vyřazení Panamy a Vietnamu z přílohy I a jejich přesunutí do přílohy II, kde budou nadále sledovány s ohledem na dosud nesplněné závazky v oblasti daňové spolupráce.

Po této změně zůstává v příloze I osm jurisdikcí: **Americká Samoa, Anguilla, Guam, Palau, Rusko, Turks a Caicos, Americké Panenské ostrovy a Vanuatu.**

Aktualizace může být relevantní i pro české společnosti, a to zejména s ohledem na pravidla zdanění ovládané zahraniční společnosti. Pokud je ovládaná zahraniční společnost ke konci svého zdaňovacího období rezidentem státu uvedeného na unijním seznamu nespolupracujících jurisdikcí, uplatní se podle § 38fa odst. 2 ZDP přísnější režim, který může vést k zahrnutí všech jejích příjmů do základu daně české ovládající společnosti. Pro aplikaci tohoto ustanovení je přitom rozhodující stav seznamu ke konci zdaňovacího období ovládané zahraniční společnosti. Vyřazení Vietnamu a Panamy z přílohy I se proto může projevit již u období, která skončí po této aktualizaci (typicky k 31. prosinci 2026).

Ivana Veselá
ivesela@deloittece.com

Přehled novinek

Aktivity daňové správy

Ministerstvo zdravotnictví předložilo návrh novely zákona o návykových látkách a o změně souvisejících právních předpisů, který počítá se zavedením spotřební daně z kratomu. Součástí návrhu je rovněž zvýšení sazby DPH, které by mohlo vést k vyššímu daňovému zatížení těchto produktů. Novela zákona byla nyní předána k projednání Poslaneckou sněmovnou, přičemž účinnost navrhovaných změn se dle návrhu předpokládá od 1. ledna 2027.

V rámci Koordinačního výboru mezi GŘ a Komorou daňových poradců ČR byly projednány a uzavřeny příspěvky týkající se režimu DPH u zdravotních vyšetření poskytovaných na základě žádosti zákazníka/pacienta (samoplátce) a také likvidace zboží s následným prodejem materiálu získaného při likvidaci. Další projednávání příspěvek popisoval situaci použití nedokončeného majetku mimo ekonomickou činnost plátce DPH a stanovení základu daně, nicméně tento příspěvek byl stažen.

- V případě DPH režimu u vyšetření poskytovaných na základě žádosti zákazníka/pacienta (samoplátce) GŘ posuzovalo převažující účel služby. Dospělo k závěrům, že laboratorní vyšetření indikovaná lékařem (případně testy doplněné o odbornou interpretaci výsledků) jsou od DPH osvobozena. Nicméně u samoplátcovských testů bez odborné indikace lékařem GŘ zastává názor, že nejsou naplněny podmínky pro osvobození od DPH.
- K uplatnění DPH u zboží určeného k likvidaci s následným prodejem materiálu získaného při likvidaci GŘ uvedlo, že materiál by mohl být částečnou úplatou za službu likvidace a měla by se pak uplatnit pravidla pro směnné obchody (GŘ bohužel nevyjasnilo, v jakých případech toto může nastat). GŘ dále uzavřelo, že je nutno dle pravidel pro celní zatřídění zboží objektivně posoudit, zda likvidované zboží nepředstavuje šrot s povinně použitelným režimem přenesení daňové povinnosti.

Judikatura SDEU

- V rozsudku **T-84/26 Rotex Europe** se Tribunál zabýval podmínkami pro uplatnění nároku na odpočet DPH ze zboží pořízeného před registrací plátce. Tribunál konstatoval, že nárok na odpočet nelze omezit požadavkem, aby byl majetek ke dni registrace součástí obchodního majetku plátce, pokud jsou splněny hmotněprávní podmínky pro odpočet. Taková podmínka podle Tribunálu překračuje rámec směrnice o DPH a může neoprávněně omezovat zásadu daňové neutrality. Tento závěr může mít dopad na přístup užívaný v praxi.

- Ve věci **T-366/25 Szytelbiecka** rozhodoval Tribunál o aplikaci pravidel převodu obchodního závodu v situaci, kdy došlo k darování podniku na dvě fyzické osoby, přičemž každá obdržela 50 % a každá následně provedla vklad do společné společnosti. Tribunál dospěl k závěru, že darování podniku dvěma osobám, které následně své podíly vloží do společnosti pokračující v provozování podniku, netvoří převod obchodního závodu z pohledu DPH. Tribunál zdůraznil, že pro použití pravidel převodu obchodního závodu musí být zachována kontinuita převodu podniku na konkrétního nabyvatele, který bezprostředně pokračuje v ekonomické činnosti.
- Možností dodatečně uplatnit zjednodušení pro třístranný obchod prostřednictvím opravy faktur se Tribunál zabýval v rozsudku **T-773/25 Finanzamt für Großbetriebe**. Pokud původní faktury neobsahovaly povinnou poznámku o přenesení daňové povinnosti na zákazníka, dle Tribunálu nebyly podmínky triangulačního zjednodušení splněny. Přitom pozdější oprava faktur nemůže mít zpětné účinky a nemůže založit nárok na využití režimu třístranného obchodu ani později. Tribunál v tomto případě potvrdil dosavadní přístup vyplývající z předchozí judikatury.
- V rozsudku **C-565/24 P-GmbH** se SDEU zabýval použitím zvláštního režimu pro cestovní službu (TOMS) u zájezdů pořádaných v souvislosti s předváděcími akcemi. Konstatoval, že účastníci nejsou povinni koupit nabízené zboží a zájezd pro ně může představovat samostatný cíl. Proto dle něj nelze cestovní službu považovat za vedlejší plnění k dodání zboží. Na takové zájezdy se tudíž použije režim TOMS bez ohledu na jejich ztrátovost nebo skutečnost, že hospodářský prospěch plyne z následného prodeje zboží. Soud zároveň potvrdil, že záporná marže v režimu TOMS nezakládá nárok na vrácení DPH a že zásada daňové neutrality nemůže vést k odchýlení se od pravidel tohoto zvláštního režimu. Závěry soudu odpovídají obvyklému výkladu pravidel pro cestovní služby dle českého zákona o DPH.

Tomáš Brandejs
tbrandejs@deloittece.com

Jana Pavlicová
jpavlicova@deloittece.com

Krátce z mezinárodního zdanění

OECD: Aktualizovaná verze modelové smlouvy

OECD zveřejněna

Dne 30. září 2026 zveřejnila OECD úplné znění modelové smlouvy o zamezení dvojímu zdanění, které zahrnuje změny schválené v listopadu 2025. Jedna z hlavních změn se týká komentáře k článku 5, který nově poskytuje podrobnější vodítka pro posouzení vzniku stálé provozovny v souvislosti s přeshraniční prací na dálku. Při posuzování, zda může práce z domova vést ke vzniku stálé provozovny, hraje roli mimo jiné to, jakou část pracovní doby zaměstnanec pracuje z domova a zda existuje obchodní důvod (*commercial reason*) pro výkon práce právě z tohoto místa.

Další změny se týkají například pravidel pro vznik stálé provozovny v souvislosti s činnostmi spojenými s přírodními zdroji či komentáře k článku 9 v oblasti vnitroskupinového financování. Aktualizace se dotkla také procedury vzájemné dohody (MAP) a výměny informací podle článku 26.

Podotýkáme, že Česká republika uplatnila [výhradu](#) k novému přístupu k přeshraniční práci na dálku.

Evropská unie:

- Výbor pro evropské záležitosti Poslanecké sněmovny ČR zaujal stanovisko k návrhu směrnice Taxation Omnibus

Dne 17. září 2026 přijal Výbor pro evropské záležitosti Poslanecké sněmovny usnesení k návrhu unijního daňového omnibusu. Výbor se ztotožnil s odmítavým postojem české vlády k navrhovanému zrušení podmínky minimální majetkové účasti podle směrnice o mateřských a dceřiných společnostech a směrnice o úrocích a licenčních poplatcích. Zároveň požádal vládu, aby při jednáních v Radě EU prosazovala zachování českých veřejných obchodních a komanditních společností v příloze směrnice o úrocích a licenčních poplatcích.

Výbor dále doporučil vládě podpořit vybraná zjednodušující opatření, mimo jiné změny pravidel pro hybridní nesoulady, převod nevyužitých úrokových nákladů do dalších období a sjednocení pravidel pro ovládané zahraniční společnosti (CFC) podle modelu A.

V souvislosti s navrhovanou podporou výzkumu a vývoje výbor rovněž přijal odůvodněné stanovisko, podle něhož zavedení celounijního režimu daňových pobídek porušuje zásadu subsidiarity. Výbor zejména namítá, že Evropská komise dostatečně neprokázala potřebu harmonizace na unijní úrovni a že navrhovaná úprava může zvýšit administrativní zátěž a zasáhnout do daňové autonomie členských států. Stanovisko bylo následně zasláno orgánům EU.

- **SDEU rozhodl o možnosti vyrovnat rozdílné zdanění dividend prostřednictvím smlouvy o zamezení dvojímu zdanění**

Soudní dvůr EU (SDEU) rozhodl ve věci C-139/25, která se týkala zdanění dividend vyplácených španělskými společnostmi americkému daňově transparentnímu investičnímu fondu. Zatímco srovnatelné španělské fondy by podléhaly 1% zdanění, dividendy vyplácené americkému fondu byly zatíženy 15% srážkovou daní. Podle SDEU takové rozdílné zacházení představuje omezení volného pohybu kapitálu.

Podle SDEU může být toto rozdílné zdanění odstraněno prostřednictvím smlouvy o zamezení dvojímu zdanění. U daňově transparentního fondu k tomu může dojít na úrovni jeho investorů za předpokladu, že mohou skutečně využít mechanismus zápočtu daně podle příslušné smlouvy a započít si celou částku odpovídající rozdílu ve zdanění. Zda jsou tyto podmínky v daném případě splněny, musí ověřit předkládající soud.

- **Řecko: Úroky z vnitroskupinových úvěrů na výplatu dividend nejsou daňově uznatelné**

Řecký nejvyšší správní soud (*Council of State*) nedávno rozhodl, že úroky z vnitroskupinových úvěrů použitých k financování výplaty dividend nejsou daňově uznatelným nákladem. Příklad se týkal společnosti, která si kvůli nedostatku peněžních prostředků půjčila od spřízněné společnosti, aby mohla vyplatit dividendy svým akcionářům.

Soud dospěl k závěru, že výplata dividend představuje plnění závazku společnosti vůči jejím akcionářům, a nikoli výdaj související s její podnikatelskou činností. Související úrokové náklady proto nesplňují obecné podmínky daňové uznatelnosti a soud se již dále nezabýval jejich posouzením podle zvláštních pravidel nízké kapitalizace nebo vnitroskupinových transakcí. Rozhodnutí navazuje na obdobné rozsudky z roku 2023 a potvrzuje tak ustálený přístup řeckých soudů k této otázce.

Dále upozorňujeme, že Rada EU aktualizovala svůj seznam jurisdikcí nespolutracujících v daňové oblasti, více se dočtete v [našem článku](#).

Ivana Veselá
ivesela@deloittece.com

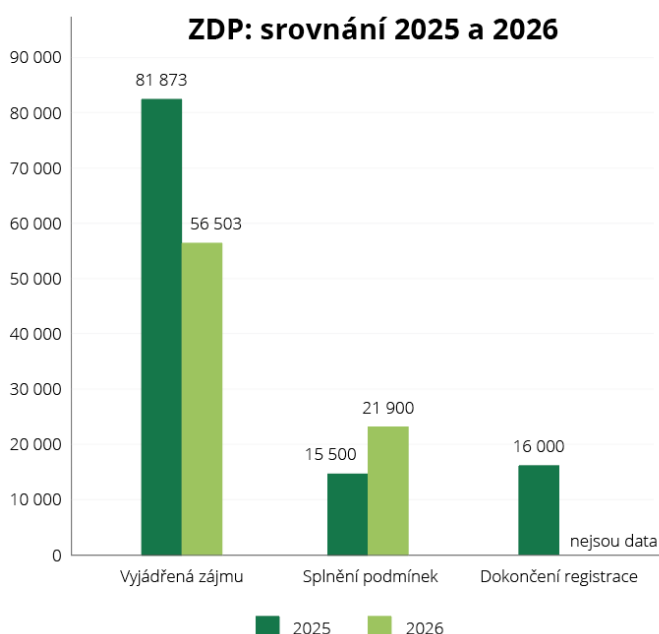
Zvláštní dlouhodobý pobyt: registrace jsou otevřené do konce roku

Od 1. října 2026 se mohou držitelé dočasné ochrany, kteří splnili stanovené podmínky, registrovat k získání zvláštního dlouhodobého pobytu. Registrace je otevřena do 31. prosince 2026. Zvláštní dlouhodobý pobyt je určen ekonomicky soběstačným držitelům dočasné ochrany, kteří chtějí v České republice pobývat dlouhodobě. Jde o standardní pobytové oprávnění s platností na pět let, jehož držitelé mají mimo jiné volný přístup na trh práce.

Vyjádření zájmu a posouzení podmínek

Prvním krokem bylo vyjádření zájmu, které letos probíhalo od 1. do 30. dubna 2026. Ministerstvo vnitra následně na základě údajů ze státních evidencí posuzovalo, zda jednotliví zájemci a členové společných domácností splňují stanovené podmínky. (Blíže jsme o tématu psali v únorovém [článku na našem blogu](#).) Těm, kteří podmínky splnili, byla zpřístupněna registrace a možnost rezervovat si termín návštěvy pracoviště Ministerstva vnitra (MV).

Podle [údajů MV](#) letos vyjádřilo zájem 56 503 osob a stanovené podmínky splnilo 21 900 zájemců. Ministerstvo současně eviduje téměř 13 tisíc domácností, jejichž členové podmínky splnili. Údaj má představovat přibližně 38 % domácností, které o zvláštní dlouhodobý pobyt projevily zájem. Oproti předchozímu roku tak podle dostupných dat vzrostl podíl zájemců, kteří prošli prvotním vyhodnocením podmínek.

Registrací proces nekončí

Samotná online registrace ani rezervace termínu ještě neznamenají, že žadatel zvláštní dlouhodobý pobyt získá.

Součástí registrace je rezervace návštěvy pracoviště Ministerstva vnitra. Teprve při této návštěvě se kontroluje splnění dalších požadavků a předložení potřebných dokladů. Pokud jsou podmínky splněny, následuje snímání biometrických údajů a následné převzetí průkazu o povolení k pobytu.

Přesný počet osob, které v letošním kole celý proces dokončí a zvláštní dlouhodobý pobyt získají, proto zatím není znám.

Zájem oproti předchozímu roku klesl

Podle aktuálních údajů se počet osob, které letos vyjádřily zájem o zvláštní dlouhodobý pobyt, meziročně snížil přibližně o třetinu. Ministerstvo vnitra důvody poklesu podrobně nekomentovalo.

Jedním z možných vysvětlení může být užší okruh osob, které v letošním roce splňovaly podmínky. Část držitelů dočasné ochrany se také mohla rozhodnout, že prozatím zůstane v dosavadním režimu. Jde však pouze o možné faktory, nikoli o závěry podložené zveřejněnými daty.

Nesplnění podmínek nemá vliv na dočasnou ochranu

Osoby, které podmínky pro získání [zvláštního dlouhodobého pobytu](#) nesplnily nebo se k jeho získání nezaregistrovaly, mohou nadále pobývat v České republice na základě dočasné ochrany. Samotné nevyjádření zájmu ani nesplnění podmínek pro zvláštní dlouhodobý pobyt nezpůsobují zánik dočasné ochrany.

V předchozím kole získalo podle [tiskové zprávy](#) Konsorcium nevládních organizací pracujících s migranty zvláštní dlouhodobý pobyt 13 738 osob. To odpovídalo přibližně 3,4 % tehdejšího počtu uprchlíků v České republice.

Kolik osob získá zvláštní dlouhodobý pobyt v letošním kole, bude možné vyhodnotit až po dokončení registrací, návštěv pracoviště Ministerstva vnitra a vydání pobytových průkazů.

Důležité odkazy:

[Nové vyjádření zájmu a proces získání zvláštního dlouhodobého pobytu v roce 2026 - ipc.gov.cz](#)

[Spuštění registrace ke zvláštnímu dlouhodobému pobytu - ipc.gov.cz](#)

[Proces získání zvláštního dlouhodobého pobytu - ipc.gov.cz](#)

Eva Echeverri Mondragón

eecheverrimondragon@deloittece.com

Eliška Fialová

efialova@deloittece.com

EU schválila revizi pravidel koordinace sociálního zabezpečení. Co to znamená pro zaměstnavatele?

Po téměř deseti letech vyjednávání schválila Evropská unie dlouho očekávanou revizi pravidel koordinace sociálního zabezpečení. Nová právní úprava aktualizuje stávající pravidla tak, aby byla srozumitelnější, spravedlivější a lépe vymahatelná. Cílem je podpořit mobilitu pracovníků v rámci EU a současně zajistit vyšší právní jistotu pro zaměstnance, zaměstnavatele i instituce sociálního zabezpečení. Revize se zaměřuje zejména na vysílání pracovníků, práci ve více státech, dávky v nezaměstnanosti, dlouhodobou péči a rodinné dávky.

Pro zaměstnavatele představují nejvýznamnější změny nová pravidla pro vysílání pracovníků, služební cesty, formuláře A1 a osoby pracující ve dvou nebo více členských státech.

Nová pravidla byla schválena, řada změn se však začne používat později

Rada EU revizi formálně přijala dne 28. září 2026 a dne 7. října 2026 nařízení podepsali předsedové Evropského parlamentu a Rady. Dalším krokem je jeho zveřejnění v Úředním věstníku Evropské unie. Nařízení vstoupí v platnost prvním dnem měsíce následujícího po jeho zveřejnění. V době uzávěrky tohoto článku však dosud ke zveřejnění nedošlo, a přesné datum vstupu v platnost proto zatím nelze určit.

Zároveň je důležité upozornit, že významná část změn relevantních pro zaměstnavatele nebude použitelná okamžitě. Finální text počítá s tím, že řada ustanovení týkajících se vysílání pracovníků, práce ve více státech, formulářů A1 nebo dávek v nezaměstnanosti začne být aplikována až po uplynutí 24 měsíců od vstupu nařízení v platnost.

Firmy tak získávají čas na přípravu, současně však mohou již nyní začít vyhodnocovat dopady nových pravidel na své procesy.

Nová definice služební cesty

Jednou z nejzajímavějších novinek je zavedení definice služební cesty („business trip“).

Jde o časově omezenou pracovní aktivitu související s obchodními zájmy zaměstnavatele nebo – v případě osoby samostatně výdělečně činné – s její vlastní podnikatelskou činností. Typicky se může jednat o účast na obchodních jednáních, konferencích, seminářích, odborných či vědeckých akcích nebo školeních.

Naopak za služební cestu se nepovažuje poskytování služeb ani dodávky zboží.

Změny v administrativních povinnostech souvisejících s A1

Další novinkou je zavedení zvláštního režimu pro služební cesty („business trips“). Nová právní úprava v těchto případech počítá s omezením některých administrativních povinností souvisejících s předchozím oznámením příslušné instituci a podáním žádosti o potvrzení A1.

Obdobné omezení se má vztahovat také na jiné krátkodobé přeshraniční aktivity nepřesahující tři po sobě jdoucí pracovní dny během období třiceti po sobě následujících dnů.

U činností ve stavebnictví se tato výjimka neuplatní a povinnost předchozího oznámení a podání žádosti o potvrzení A1 zůstává zachována.

Praktická aplikace těchto ustanovení bude záviset na budoucích prováděcích pravidlech a na přístupu jednotlivých členských států. Proto bude vhodné sledovat další metodická stanoviska a aplikační praxi institucí sociálního zabezpečení.

Zpřísnění podmínek pro vyslání pracovníků

Vedle zjednodušení některých krátkodobých aktivit dochází ke zpřísnění pravidel pro vysílání zaměstnanců.

Nově bude například požadováno, aby osoba přijatá za účelem vyslání bezprostředně před jeho zahájením podléhala právním předpisům státu vysílání po dobu alespoň tří měsíců.

Současně se zpřesňují pravidla pro opakovaná vyslání a posiluje se vazba pracovníka na systém sociálního zabezpečení státu vysílání. Nově bude po vyčerpání 24měsíčního vyslání nutné dodržet minimálně dvouměsíční přestávku před zahájením dalšího vyslání téže osoby do stejného členského státu, pokud nebude udělena výjimka podle článku 16 nařízení.

Přísnější kontrola formulářů A1

Významnou změnou je rovněž důraz na správnost a ověřování údajů, na jejichž základě jsou potvrzení A1 vydávána.

Instituce budou nově povinny důkladněji posuzovat skutkový stav před vydáním potvrzení A1 a ověřovat správnost údajů předložených zaměstnavatelem nebo zaměstnancem. Potvrzení A1 navíc bude vydáváno ve standardizovaném formátu.

Revidované nařízení dále zavádí podrobnější pravidla pro řešení sporů mezi institucemi členských států v případě pochybností o správnosti nebo platnosti již vydaného potvrzení. Stanoví konkrétní lhůty pro komunikaci mezi institucemi a postup pro případné opravy nebo zpětné zrušení dokumentů.

Nová pravidla pro práci ve více státech

Významné změny se dotknou také zaměstnanců, kteří vykonávají práci ve dvou nebo více členských státech.

Určení použitelné legislativy bude nově platit maximálně 24 měsíců. Po uplynutí této doby bude muset být situace zaměstnance znovu posouzena podle aktuálního způsobu výkonu práce.

Tato změna může být relevantní zejména pro regionální manažery, osoby pravidelně cestující mezi státy nebo zaměstnance pracující dlouhodobě v přeshraničním hybridním režimu.

Přijatá revize představuje jednu z nejvýznamnějších změn evropských pravidel koordinace sociálního zabezpečení za poslední desetiletí. Přestože řadu praktických otázek vyjasní až aplikační praxe jednotlivých států, zaměstnavatelé s mezinárodně mobilní pracovní silou by již nyní měli věnovat zvýšenou pozornost zejména vysílání zaměstnanců, formulářům A1 a přeshraniční práci.

Veronika Růžicková
vruzickova@deloittece.com

Posílení spolupráce při odhalování podvodů a nesrovnalostí

Revidované nařízení zavádí definici podvodu v oblasti sociálního zabezpečení a současně rozšiřuje možnosti výměny dat mezi institucemi členských států.

Cílem je umožnit efektivnější odhalování nesrovnalostí, chyb a případného zneužívání systému koordinace sociálního zabezpečení. Instituce budou moci za stanovených podmínek porovnávat údaje vedené v jednotlivých členských státech a ověřovat jejich správnost.

Digitalizace jako další krok

Revize současně podporuje širší digitalizaci koordinace sociálního zabezpečení a výslovně odkazuje na využívání elektronických nástrojů a budoucí digitální výměnu informací mezi institucemi.

Nařízení rovněž odkazuje na iniciativu ESSPASS (European Social Security Pass), která má do budoucna umožnit elektronické vydávání a ověřování dokumentů sociálního zabezpečení včetně formulářů A1. Samotný ESSPASS je však předmětem samostatného legislativního návrhu Evropské komise a není součástí právě schválené revize.

Co doporučujeme zaměstnavatelům

Přestože většina změn nebude mít bezprostřední dopad, zaměstnavatelé by již nyní měli:

- zmapovat své procesy pro vysílání zaměstnanců,
- prověřit využívání formulářů A1 v režimu práce ve více státech,
- vyhodnotit nastavení pracovních cest a krátkodobých přeshraničních aktivit,
- sledovat další vývoj implementace nových pravidel,
- připravovat se na pokračující digitalizaci oblasti sociálního zabezpečení.

Kontakty

V případě jakýchkoliv dotazů ohledně záležitostí uvedených v této publikaci se, prosím, spojte se svou kontaktní osobou z daňového oddělení společnosti Deloitte nebo s jedním z následujících odborníků:

Přímé daně

Miroslav Svoboda

msvoboda@deloittece.com

Marek Romancov

mromancov@deloittece.com

Kateřina Novotná

knovotna@deloittece.com

Tereza Gebauer

tgebauer@deloittece.com

Miroslav Richter

MirRichter@deloittece.com

Roman Ženatý

rzenaty@deloittece.com

Imigrace

Tereza Kavan Klimešová

tklimesova@deloittece.com

Nepřímé daně

Adham Hafoudh

ahafoudh@deloittece.com

Radka Mašková

rmaskova@deloittece.com

Kontrolní hlášení

Jaroslav Beneš

jbenes@deloittece.com

Deloitte Advisory, s. r. o.

Churchill I

Italská 2581/67

120 00 Praha 2 – Vinohrady

Česká republika

Tel.: +420 246 042 500

[Přihlaste se k odběru dReportu a jiných newsletterů.](#)

Nové dotační příležitosti podpoří dekarbonizaci průmyslu i výrobu biometanu

Podniky připravující investice do energetických úspor, snižování emisí nebo výroby biometanu mohou využít další očekávané dotační příležitosti. Vedle připravované výzvy ENER G ETS, která se zaměří na dekarbonizaci průmyslových podniků zapojených do systému EU ETS, byly do harmonogramu OP TAK nově zařazeny také výzvy na podporu výroby biometanu.

Konečné podmínky jednotlivých výzev budou známy až po zveřejnění příslušné výzvy a související dokumentace. Firmy by však s přípravou projektových záměrů neměly čekat. Včasné posouzení technického řešení, způsobilosti projektu a jeho očekávaných energetických či emisních přínosů může následnou přípravu žádosti výrazně usnadnit.

ENER G ETS: MILIARDOVÁ PODPORA DEKARBONIZACE PRŮMYSLU

Připravovaná výzva ENER G ETS bude zaměřena na průmyslové podniky provozující zařízení zapojená do systému EU ETS. Jejím cílem bude podpora významných investic do zvyšování energetické účinnosti, snižování emisí skleníkových plynů a modernizace průmyslových technologií.

Příjem žádostí se očekává na podzim 2026. Projekty bude možné realizovat na celém území České republiky včetně Prahy. Předpokládá se alokace by měla přesahovat 20 miliard Kč. Předběžně se počítá s mírou podpory 60 % pro malé, 50 % pro střední a 40 % pro velké podniky.

Podporu bude možné využít zejména na:

- modernizaci výrobních a zpracovatelských zařízení,
- modernizaci energetických zdrojů a rozvodů energie,
- energeticky úsporná opatření ve výrobních procesech,
- technologie přispívající ke snižování emisí CO₂,
- související stavební a infrastrukturní investice.

Klíčovým aspektem projektu bude prokazatelný energetický nebo emisní přínos. Předchozí výzva pracovala s požadavkem na snížení celkové spotřeby energie alespoň o 20 % nebo snížení přímých emisí skleníkových plynů alespoň o 40 %. Konkrétní hodnoty a způsob jejich prokazování pro připravovanou výzvu však stanoví až její finální dokumentace.

NOVÁ PODPORA VÝROBY BIOMETANU

Další příležitost nabídne výzva Obnovitelné zdroje energie – výroba biometanu – výzva II., která byla nově doplněna do harmonogramu OP TAK pro rok 2026. Vyhlášeny budou dvě samostatné výzvy, jedna pro méně rozvinuté regiony a druhá pro přechodové regiony. Celková plánovaná alokace obou výzev činí jednu miliardu Kč.

Jejich vyhlášení je plánováno na 26. října 2026, příjem žádostí by měl být zahájen 9. listopadu 2026 a měl by pokračovat do 9. listopadu 2027. Půjde o průběžné výzvy s jednokolovým modelem hodnocení.

PODPORA PRO MÉNĚ ROZVINUTÉ I PŘECHODOVÉ REGIONY

Projekty budou rozděleny podle místa realizace:

- pro méně rozvinuté regiony je připravena alokace 400 milionů Kč,
- pro přechodové regiony je plánována alokace 600 milionů Kč.

O podporu budou mít možnost žádat malé, střední i velké podniky. Konkrétní regionální zařazení projektu bude nutné posoudit podle místa jeho realizace a dokumentace příslušné výzvy.

NA CO BUDE MOŽNÉ PODPORU VYUŽÍT

Výzvy budou zaměřeny na technologie umožňující úpravu bioplynu na biometan a jeho následné využití. Podporovány mají být:

- technologie na úpravu bioplynu na biometan a jeho vtláčení do distribuční sítě,
- technologie na úpravu bioplynu na biometan společně s technologiemi pro plnění plynem,
- bio-CNG plnicí zařízení včetně plničky a navazujících technologií,
- bio-CNG plnicí stanice včetně výdejního stojanu a navazujících technologií.

Výzvy tak budou relevantní pro podniky připravující investice do úpravy bioplynu a následného dodávání biometanu do distribuční sítě nebo jeho využití ve formě bio-CNG.

S PŘÍPRAVOU PROJEKTŮ JE VHODNÉ ZAČÍT JIŽ NYNÍ

Přestože jsou ENERGETICKÉ ETS a podpora výroby biometanu zaměřeny na odlišné typy investic, v obou případech bude důležitá kvalitní technická a ekonomická příprava projektu.

U projektů předkládaných do ENERGETICKÉ ETS bude klíčové zejména posouzení energetických úspor, snížení emisí, investičních nákladů a připravenosti realizace. U projektů na výrobu biometanu bude vhodné včas určit místo realizace a odpovídající regionální výzvu, vymezit technické řešení a způsob dalšího využití vyrobeného biometanu a připravit předběžný rozsah investice a její rozpočet.

Aktuální harmonogram OP TAK u biometanových výzev zatím neuvádí míru podpory, minimální ani maximální výši dotace nebo podrobný výčet způsobilých výdajů. Tyto parametry budou známy až po zveřejnění úplné dokumentace. Harmonogram současně upozorňuje, že uvedené informace jsou indikativní a mohou být změněny nebo doplněny.

S ČÍM VÁM POMŮŽEME

Pomůžeme vám zejména:

- prověřit vhodnost vašeho záměru pro konkrétní dotační výzvu;
- posoudit základní podmínky způsobilosti projektu;
- zvolit odpovídající regionální výzvu;
- nastavit technickou, finanční a dotační strukturu projektu;
- připravit žádost a požadovanou dokumentaci;
- zajistit podporu během realizace a administrace projektu.

Pokud připravujete investici do energetických úspor, snižování emisí nebo výroby biometanu a máte zájem o bližší informace, neváhejte nás kontaktovat. Rádi s vámi prodiskutujeme dotační potenciál vašeho záměru a doporučíme další vhodný postup.

Antonín Weber

antoweber@deloittece.com

Kontakty

V případě, že se Vás tato problematika dotýká, rádi Vám poskytneme podrobné informace. Prosím, neváhejte nás kontaktovat.

Dotace CZ

Luděk Hanáček

lhancek@deloittece.com

Antonín Weber

antoweber@deloittece.com

Dotace a investiční pobídky SK

Milan Šustek

msustek@deloittece.com

Investiční pobídky

Daniela Hušáková

dhusakova@deloittece.com

Deloitte Advisory, s. r. o.

Churchill I

Italská 2581/67

120 00 Praha 2 – Vinohrady

Česká republika

Tel.: +420 246 042 500

[Přihlaste se k odběru dReportu a jiných newsletterů.](#)

dReport: Říjen 2026

Zalistujte si v pravidelném přehledu účetních novinek.

Rozdělení a výplata zisku: čtyři testy, na které by společnosti neměly zapomenout

Vykázání zisku v účetní závěrce ještě automaticky neznamená, že jej lze vyplatit společníkům nebo akcionářům. Před rozhodnutím o rozdělení zisku a před jeho samotnou výplatou musí společnost ověřit splnění několika zákonných podmínek. V článku shrnujeme čtyři klíčové testy, odpovědnost jednotlivých orgánů společnosti a pravidla pro výplatu záloh na podíl na zisku.

PRÁVNÍ RÁMEC

Rozdělení zisku a jiných vlastních zdrojů obchodních korporací upravuje především zákon č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech, tedy zákon o obchodních korporacích („ZOK“).

Podíly na zisku se dle § 34 ZOK stanoví na základě řádné nebo mimořádné účetní závěrky schválené nejvyšším orgánem obchodní korporace a lze je rozdělit do konce následujícího účetního období. Řádnou účetní závěrku projednává a schvaluje valná hromada nejpozději do šesti měsíců od posledního dne předcházejícího účetního období. U společnosti s ručením omezeným vyplývá tato lhůta z § 181 odst. 2 ZOK, u akciové společnosti z § 403 odst. 1 ZOK. Pokud účetní závěrka podléhá povinnému auditu, mělo by ověření auditorem proběhnout před schválením této závěrky.

Má-li být plnění poskytnuto před schválením řádné nebo mimořádné účetní závěrky, pak se jedná o zálohu na podíl na zisku a musí být samostatně splněny podmínky § 35 ZOK, zejména sestavení mezitímní účetní závěrky.

ČTYŘI KLÍČOVÉ TESTY PRO ROZDĚLENÍ A VÝPLATU ZISKU

Ochranu akcionářům, věřitelům nebo jiným zainteresovaným osobám před nadměrnou výplatou zdrojů poskytují testy, které jsou v ZOK začleněny v § 34, § 35 a § 40.

Statutární orgán kapitálové společnosti nebo družstva může rozhodnout o výplatě podílů na zisku pouze tehdy, pokud jsou splněny následující zákonné testy:

- Test částky k rozdělení podle § 34 odst. 2 ZOK
- Test vlastního kapitálu podle § 40 odst. 1 ZOK
- Test na krytí neodepsaných nákladů na vývoj podle § 40 odst. 2 ZOK
- Insolvenční test § 40 odst. 3 ZOK

První tři testy určují, zda a v jaké výši mohou být zisk nebo jiné vlastní zdroje rozděleny. Insolvenční test se uplatní při samotné výplatě a zohledňuje aktuální finanční situaci společnosti.

Test částky k rozdělení (tzv. bilanční test)

Tento bilanční test se aplikuje na akciové společnosti, na společnosti s ručením omezeným i na družstva.

Podle § 34 odst. 2 ZOK nesmí částka určená k rozdělení překročit součet:

- výsledku hospodaření posledního skončeného účetního období,
- výsledku hospodaření minulých let,
- ostatních disponibilních fondů, které může společnost použít podle svého uvážení,

snížený o povinné přírůstky do rezervních a jiných fondů.

Rozhodnutí nejvyššího orgánu, které tento limit nerespektuje, nemá právní účinky.

Prakticky lze využít následující vzorec:

Maximální částka k rozdělení = zisk posledního období + výsledky hospodaření minulých let (včetně jiného výsledku hospodaření minulých let) + disponibilní fondy (vybrané ostatní kapitálové fondy) – povinné přírůstky do fondů

K rozdělení nelze použít takové fondy, jejichž vznik, změnu nebo zánik upravuje právní předpis nebo společenská smlouva způsobem, který jejich rozdělení nepřipouští. Do této kategorie budou patřit např. oceňovací rozdíly z přecenění majetku a závazků na reálnou hodnotu vykazované v položce A II.2.2. *Oceňovací rozdíly z přecenění majetku a závazků*. Může se jednat rovněž o A.II.1 *Ážio* nebo fondy se speciálním použitím, jako je sociální fond či rezervní fond.

Obvykle fondy vykazované v těchto položkách slouží pro jiné účely než pro jejich rozdělení akcionářům nebo společníkům – jsou tvořeny např. pro sociální potřeby zaměstnanců či na pokrytí případných ztrát, a proto jejich hodnota nebude zahrnována do bilančního testu v rámci disponibilních fondů.

Test vlastního kapitálu

Podle § 40 odst. 1 ZOK nesmí kapitálová společnost nebo družstvo rozdělit zisk ani jiné vlastní zdroje, pokud je vlastní kapitál vykázaný v řádné nebo mimořádné účetní závěrce nižší než upsaný základní kapitál zvýšený o nerozdělitelné fondy. Stejný zákaz platí, pokud by vlastní kapitál pod tuto hranici klesl v důsledku zamýšleného rozdělení.

Tento test vychází z celkové výše vlastního kapitálu. Do posouzení proto vstupují také jeho záporné složky, například vlastní akcie nebo podíly a záporné oceňovací rozdíly. Společnost tak nemusí test splnit ani tehdy, když za poslední období vykázala zisk a má kladné disponibilní výsledky hospodaření.

Test neodepsaných nákladů na vývoj

Jsou-li v aktivech rozvahy vykázány neodepsané náklady na vývoj, snižuje se podle § 40 odst. 2 ZOK částka k rozdělení o jejich neodepsanou hodnotu. Nemá-li částka k rozdělení alespoň rovna neodepsané části nákladů na vývoj, společnost zisk ani jiné vlastní zdroje rozdělit nesmí.

V praxi to znamená, že vlastní zdroje k rozdělení, které vyhovují oběma předchozím testům, mohou být rozděleny pouze v hodnotě snížené o hodnotu netto položky B.I.1. *Nehmotné výsledky vývoje* popřípadě jiných položek, kde jsou náklady na vývoj vykazovány (např. v automotive a jiných strojírenských oborech lze náklady na vývoj nalézt v rámci položky C.II.3.2. nebo D.2. *Komplexní náklady příštích období*).

Insolvenční test

Podle § 40 odst. 3 ZOK nesmí obchodní korporace vyplatit podíl na zisku nebo jiných vlastních zdrojích, pokud by si tím přivodila úpadek podle zákona č. 182/2006 Sb., tedy insolvenčního zákona. Stejně pravidlo platí také pro výplatu zálohy na podíl na zisku.

Společnost je v úpadku, jestliže je v platební neschopnosti (má více věřitelů a peněžité závazky nejméně 30 dnů po splatnosti, které není schopna plnit) nebo v případě předlužení dle § 3 odst. 4 insolvenčního zákona.

Na rozdíl od předchozích tří testů, které se posuzují k datu poslední účetní závěrky, insolvenční test hodnotí aktuální stav v době výplaty a provádí jej statutární orgán těsně před výplatou. Statutární orgán má povinnost jednat s péčí řádného hospodáře, a proto by měl nejen provést test insolvence, ale zároveň ověřit i správnost výpočtu bilančního testu, testu vlastního kapitálu a testu neodepsaných nákladů na vývoj.

Není-li podíl z důvodu nesplnění insolvenčního testu vyplacen do konce účetního období, právo na jeho výplatu podle § 40 odst. 4 ZOK zaniká. Nevyplacená částka se zaúčtuje ve prospěch účtu, proti kterému byla původně zaúčtována, a není-li to již možné, ve prospěch účtu nerozděleného zisku minulých let.

ZÁLOHY NA PODÍLY NA ZISKU

Zálohu na podíl na zisku lze podle § 35 ZOK vyplatit pouze na základě mezitímní účetní závěrky, ze které vyplývá, že společnost má dostatek zdrojů na rozdělení zisku. Součet záloh nesmí překročit zákonem stanovený limit a výplatou si společnost nesmí přivodit úpadek.

I zde je tedy třeba provést bilanční test na rozdělení zdrojů, který shodně jako u výplat podílů na zisku požaduje zajistit,

že „*součet záloh na podíl na zisku nemůže být vyšší, než kolik činí součet výsledku hospodaření běžného účetního období, výsledku hospodaření minulých let a ostatních fondů tvořených ze zisku, které může obchodní korporace použít podle svého uvážení, snížený o příděly do rezervních a jiných fondů v souladu se zákonem a společenskou smlouvou*“. Na příděly zejména do rezervních a sociálních fondů se často zapomíná při stanovení záloh, přitom se v některých případech může jednat o 5 až 10 % předpokládaného čistého zisku za dané období.

Také upozorňujeme na skutečnost, že mezitímní účetní závěrka je definována zákonem č. 563/1991 Sb., o účetnictví (ZoU), konkrétně v § 6 odst. 4 a musí obsahovat veškeré náležitosti účetní závěrky dle §18 (tj. výkazy včetně přílohy tak, jak je obsahuje řádná účetní závěrka). Zároveň je při její tvorbě nezbytné postupovat při ocenění v souladu s § 25 odst. 3 ZoU, což v praxi znamená aktualizovat odpisy, opravné položky nebo rezervy a vytvořit relevantní dohadné položky, včetně odhadu splatné daně, a také provést přecenění na reálnou hodnotu, pokud je to zákonem vyžadováno (např. u derivátů). Pro rozhodnutí o výplatě záloh na zisku tak nelze použít manažerské reporty či předvahu.

Zálohy na podíl na zisku jsou účtovány již na základě rozhodnutí o jejich přiznání. Tomu odpovídá i postup účtování popsany ve vyhlášce č. 500/2002 Sb. a ČÚS č. 018, kdy se na straně vyplácející společnosti použije záporná položka vlastního kapitálu nazvaná „A. VI. Rozhodnuto o zálohové výplatě podílu na zisku“ proti závazku vůči společníkům vedeným v účtové skupině 36. Tento závazek je vypořádán v okamžiku výplaty zálohy. Vyplacená záloha na podíl na zisku snižuje hodnotu vlastního kapitálu.

Pokud z řádné nebo mimořádné účetní závěrky vyplývá, že konečný podíl na zisku nedosahuje výše vyplacené zálohy, je příjemce povinen rozdíl vrátit do tří měsíců ode dne, kdy byla nebo měla být účetní závěrka schválena. Společnost v takovém případě vykáže pohledávku za příjemcem zálohy.

CO KDYŽ SPOLEČNOST VYPLATÍ PODÍL V ROZPORU SE ZÁKONEM?

Jiná situace nastává, pokud byl vyplacen podíl na zisku nebo na jiných vlastních zdrojích, přestože nebyly splněny zákonné podmínky pro jeho rozdělení nebo výplatu. ZOK stanoví, že rozhodnutí nejvyššího orgánu odporující zákoným limitům rozdělení nemá právní účinky a statutární orgán nesmí plnění v rozporu se zákonem vyplatit. Členové statutárního orgánu, kteří s takovou výplatou souhlasili, mohou nést odpovědnost za porušení péče řádného hospodáře.

Právní a účetní důsledky již uskutečněné výplaty je třeba posoudit podle konkrétních okolností, zejména podle porušeného zákonného omezení, postavení příjemce a možnosti požadovat vrácení plnění. Taková situace proto nemusí být ve všech případech automaticky řešena shodně jako vrácení přeplatku na záloze. Účetní zachycení případné opravy musí vycházet z právního posouzení nároku společnosti.

ZÁVĚR

Rozdělování zisku představuje jednu z nejvýznamnějších oblastí rozhodování obchodních korporací a vyžaduje pečlivé posouzení nejen ekonomických, ale i právních souvislostí. Ačkoli může být disponibilní zisk na první pohled dostatečný, samotné účetní vykázání zisku ještě automaticky neznamená možnost jeho výplaty vlastníkům. Klíčovou roli hraje splnění všech zákonných omezení, zejména bilančního testu, testu vlastního kapitálu a insolvenčního testu.

Jednotlivé testy je vhodné nejen vypočítat, ale také řádně zdokumentovat. Dokumentace by měla zachycovat použité údaje z účetní závěrky, posouzení rozdělitelných a nerozdělitelných fondů, aktuální finanční situaci společnosti a závěr statutárního orgánu. Správně nastavený proces rozdělení zisku pomáhá předcházet rizikům spojeným s neoprávněnou výplatou podílů na zisku, která může vést nejen k povinnosti vrácení vyplacených částek, ale také k odpovědnosti členů statutárních orgánů.

Martina Křížová Chrámecká
mkrizovachramecka@deloittece.com

Pozvánka na podzimní semináře z oblasti českého účetnictví

Aktuality v českém účetnictví: co se mění nejen v roce 2026 a jak se na změny prakticky připravit

SEMINÁŘ

Zveme vás na náš tradiční podzimní seminář, který letos proběhne prezenčně v pěti městech i on-line. Vyberte si formát, který vám nejlépe vyhovuje, a přijďte si udělat jasno v tématech, která budou pro účetní praxi v roce 2026 klíčová – od legislativních změn přes nové interpretace až po praktické dopady na účetní závěrku.

CO SEMINÁŘ NABÍZÍ:

- srozumitelný přehled změn účinných od roku 2026 a jejich dopadů na účetní závěrku;
- praktické příklady k novým interpretacím Národní účetní rady;
- upozornění na oblasti, kde se v praxi často chybuje nebo kde se objevují rozdílné výklady;
- orientaci v připravované nové účetní legislativě a v tom, co má smysl sledovat už nyní;
- stručný přehled daňových novinek s dopadem na účetní závěrku;
- možnost položit vlastní dotazy a diskutovat témata, která řešíte ve své praxi.

Účinnost nového zákona o účetnictví se sice posouvá, pravděpodobně až na rok 2029, ale to neznamená, že by se v oblasti účetnictví nic nedělo.

TERMÍNY

Prezenčně:

- **Ostrava: 11. listopadu 2026**, 9:00–15:30 hod.
- **Brno: 12. listopadu 2026**, 9:00–15:30 hod.
- **České Budějovice: 18. listopadu 2026**, 9:00–15:30 hod.
- **Praha: 19. listopadu 2026**, 9:00–15:30 hod.
- **Plzeň: 25. listopadu 2026**, 9:00–15:30 hod.
- **Praha: 28. ledna 2027**, 9:00–15:30 hod.

Naopak – přicházejí nové interpretace Národní účetní rady, změny ve stávající legislativě i další témata, která mohou ovlivnit přípravu závěrky za rok 2026 i každodenní rozhodování účetních a finančních týmů. Seminář nebude jen jejich výčtem. Vysvětlíme si, co tyto novinky znamenají v praxi, jak se mohou promítnout do účetní závěrky a kde se vyplatí zbystřit. Odnese si jasný přehled, praktická doporučení a větší jistotu při přípravě závěrky za rok 2026.

A pokud máte vlastní otázky z praxe, vezměte je s sebou – během semináře na ně bude prostor.

PREZENČNÍ FORMA

Pokud dáte přednost osobnímu setkání, prezenční seminář vám nabídne prostor pro diskusi o konkrétních otázkách přímo s našimi odborníky i možnost sdílet zkušenosti z praxe s ostatními účastníky. Součástí programu bude občerstvení během přestávek a společný oběd.

ON-LINE FORMA (LIVE STREAM)

Pokud se vám lépe hodí on-line forma, můžete se připojit odkudkoli – z kanceláře i z domova. Odkaz vám zašleme včas předem a své dotazy budete moci pokládat písemně během semináře, takže o možnost reagovat na probíraná témata nepřijdete ani na dálku.

On-line:

- **9. prosince 2026**, 9:00–15:30 hod.

Pro více informací a registraci prosím navštivte: akce.deloitte.cz

IFRS 18: Prezentace a zveřejňování provozních nákladů podle druhu nebo funkce

Jedna z významných změn, které přináší IFRS 18

Prezentace a zveřejňování v účetní závěrce, se týká klasifikace a prezentace provozních nákladů ve výkazu zisků a ztrát. Cílem standardu je zlepšit srovnatelnost a transparentnost prostřednictvím jasnějších pokynů, jak mají účetní jednotky provozní náklady prezentovat a jaké dodatečné informace mohou být povinny zveřejnit.

Obecná zásada

Prezentací a zveřejňováním nákladů klasifikovaných v provozní kategorii se zabývají odstavce 78 až 85 IFRS 18. Provozní náklady by měly být klasifikovány a prezentovány způsobem, který poskytuje co nejužitečnější strukturované shrnutí nákladů účetní jednotky. IFRS 18 umožňuje účetním jednotkám klasifikovat provozní náklady podle:

- druhu nákladů,
- funkce nákladů v rámci účetní jednotky nebo
- kombinace obou přístupů (smíšená prezentace).

Každý jednotlivý řádek musí obsahovat náklady agregované pouze na jediném základě, tedy buď podle druhu, nebo podle funkce. Různé řádky téhož výkazu zisků a ztrát však mohou používat různé základy agregace.

Cílem je zajistit, aby uživatelé účetní závěrky obdrželi informace, které nejlépe vysvětlují hlavní faktory ziskovosti účetní jednotky a podporují jejich analýzu budoucí výkonnosti.

Klasifikace podle druhu

Při klasifikaci podle druhu jsou náklady prezentovány podle druhu spotřebovaných ekonomických zdrojů bez ohledu na činnosti, pro které byly tyto zdroje použity.

Typickými příklady jsou:

- spotřeba surovin,
- zaměstnanecké požitky,
- odpisy a amortizace.

Tento přístup poskytuje uživatelům účetní závěrky informace o složkách provozních nákladů a může jim pomoci při odhadování budoucích nákladů.

Pokud jsou částky zahrnuté do těchto kategorií nákladů aktivovány do aktiv namísto toho, aby byly v běžném období uznány jako náklady, IFRS 18 vyžaduje vykazání dodatečného řádku zachycujícího změnu účetní hodnoty dotčených aktiv. Účetní jednotky například mohou být povinny vykazat samostatný řádek se změnou stavu zásob hotových výrobků a nedokončené výroby.

Klasifikace podle funkce

Při klasifikaci podle funkce jsou náklady přiřazovány podle činností, které podporují. V rámci tohoto přístupu se náklady různého druhu sdružují do funkčních kategorií.

Příklady zahrnují:

- náklady na prodej,
- náklady spojené s prodejem,
- správní náklady,
- náklady na výzkum a vývoj.

Řádek nákladů na prodej například zpravidla zahrnuje suroviny, zaměstnanecké požitky, odpisy a další náklady související s výrobou nebo jinými činnostmi vytvářejícími výnosy.

Při klasifikaci nákladů podle funkce může účetní jednotka:

- přiřadit náklady stejného druhu k několika funkcím (například rozdělit náklady na zaměstnance mezi výrobu, prodej a správu) a
- sloučit náklady různého druhu do jednoho řádku klasifikovaného podle funkce.

Účetní jednotky používající prezentaci podle funkce musí:

1. vykazat samostatný řádek nákladů na prodej, pokud taková funkce existuje;
2. uvést kvalitativní popis povahy nákladů zahrnutých v jednotlivých funkčních kategoriích (viz níže).

Jak určit vhodnou klasifikaci

IFRS 18 nepředepisuje jediný přístup pro všechny účetní jednotky. Vedení musí posoudit, která metoda poskytuje nejužitečnější informace.

Je třeba zvážit následující faktory:

1. Hlavní faktory ziskovosti – prezentace by měla uživatelům pomoci pochopit, co je hlavním zdrojem výkonnosti účetní jednotky.
2. Interní výkaznictví pro vedení – účetní jednotky by měly zvážit, jak vedení interně sleduje a analyzuje náklady.
3. Praxe v odvětví – zvyklosti účetního výkaznictví specifické pro dané odvětví mohou naznačit, která prezentace poskytuje nejvíce informací.
4. Spolehlivost alokace – pokud by přiřazení nákladů k funkcím bylo do značné míry sporné, výsledné informace by nemusely věrně zobrazovat činnost účetní jednotky. V takovém případě může být vhodnější klasifikace podle druhu.

Smíšená prezentace

IFRS 18 výslovně umožňuje smíšenou prezentaci, při níž jsou některé náklady klasifikovány podle funkce a jiné podle druhu.

Tento přístup může být vhodný, pokud:

- lze některé náklady spolehlivě přiřadit k funkcím, zatímco jiné nikoli;
- účetní jednotka používá více obchodních modelů s odlišnými potřebami v oblasti výkaznictví nebo
- smíšená prezentace poskytuje nejjasnější pohled na hlavní faktory ziskovosti.

Účetní jednotka může například vykazovat:

- náklady na prodej,
- náklady spojené s prodejem,
- správní náklady

a současně samostatně vykazovat například řádek:

- „zaměstnanecké požitky nezahrnuté v nákladech na prodej“.

V těchto situacích by označení řádků měla jasně uvádět, které náklady jsou zahrnuty a které nikoli.

Nové požadavky na zveřejňování pro účetní jednotky používající prezentaci podle funkce

Jednou z nejvýznamnějších změn, které IFRS 18 přináší, je požadavek zveřejnit dodatečné informace podle druhu vždy, když jsou jakékoli provozní náklady prezentovány podle funkce.

Tyto informace musí být zveřejněny v samostatném komentáři a musí obsahovat celkové částky za:

- odpisy,
- amortizaci,
- zaměstnanecké požitky,

- ztráty ze znehodnocení a jejich zrušení,
- snížení ocenění zásob a zrušení takového snížení.

U každé z těchto kategorií musí účetní jednotka zveřejnit:

- celkovou uznanou částku,
- částku zahrnutou v každém řádku provozních nákladů a
- veškeré částky uznané mimo provozní kategorii.

Požadavek na zveřejnění se použije vždy, když účetní jednotka vykazuje jakýkoli řádek provozních nákladů klasifikovaných podle funkce.

IFRS 18 přitom nestanoví výjimky podle důvodu, proč byla funkční klasifikace použita. Tento požadavek se proto uplatní rovněž tehdy, pokud funkční kategorie nákladů vyplývají ze specifických požadavků účetních standardů IFRS, včetně částek uznaných podle IFRS 9 nebo IFRS 17.

Tento výklad je v souladu se závěry, k nimž [Výbor pro interpretaci IFRS](#) dospěl při jednáních v březnu 2026.

Praktický příklad prezentace nákladů

Prezentace podle druhu	Prezentace podle funkce	Smíšená prezentace
Výnosy	Výnosy	Výnosy
Suroviny	Náklady na prodej	Náklady na prodej
Zaměstnanecké požitky	Náklady spojené s prodejem	Náklady spojené s prodejem
Odpisy	Správní náklady	Správní náklady
Amortizace	Náklady na výzkum a vývoj	Zaměstnanecké požitky nezahrnuté v nákladech na prodej
Ostatní provozní náklady	Ostatní provozní náklady	Odpisy nepřijížené k funkcím
Provozní hospodářský výsledek	Provozní hospodářský výsledek	Provozní hospodářský výsledek

Závěr

IFRS 18 ustupuje od pojetí volby mezi klasifikací podle druhu a podle funkce jako pouhého rozhodnutí o účetních pravidlech. Účetní jednotky musí namísto toho určit, která prezentace poskytuje co nejužitečnější strukturované shrnutí jejich provozních nákladů.

Klasifikace podle druhu může poskytovat větší transparentnost ohledně složek nákladů, zatímco klasifikace podle funkce často přináší lepší vhled do výkonnosti účetní jednotky a jejích marží.

Účetní jednotky proto budou muset pečlivě přehodnotit stávající podobu výkazu zisků a ztrát a před přijetím IFRS 18 posoudit, zda jsou zapotřebí dodatečné systémy, procesy a zveřejnění. Máte-li zájem o poradenské služby v této oblasti, obraťte se na naši expertku na problematiku IFRS [Petru Dvořákovou](#).

Jitka Kadlecová

jkadlecova@deloittece.com

Revidované ESRS jsou konečně oficiální. Co se změnilo od loňského návrhu?

V loňském článku [Návrh ESRS 2025: Zjednodušení i nové výzvy](#) jsme představili základní směr tehdy připravované revize Evropských standardů pro podávání zpráv o udržitelnosti (ESRS). Nyní již ale máme konečný právní text: nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2026/1563 bylo zveřejněno v Úředním věstníku EU dne 21. září 2026.

Zjednodušené ESRS nadále kladou důraz na významnost informací, výrazné omezení datových bodů, jednodušší práci s hodnotovým řetězcem a lepší provázání s mezinárodními rámci. Revidované ESRS vstoupí v platnost 10. listopadu 2026 a povinně se budou používat pro účetní období začínající 1. ledna 2027 nebo později.

Co se mění oproti původním ESRS z roku 2023?

Oblast	Původní ESRS	Revidované ESRS
Rozsah požadavků	Rozsáhlý soubor povinných i dobrovolných ustanovení.	Povinné datové body klesají o více než 60 % a celkový počet datových bodů o více než 70 %. Dobrovolná ustanovení typu „může zveřejnit“ byla odstraněna.
Dvojitá významnost	Posouzení bylo v praxi často velmi podrobné a zdola nahoru.	Výslovně se podporuje přístup shora dolů. Není-li významnost zřejmá, následuje cílené posouzení konkrétních dopadů, rizik a příležitostí.
Věrná prezentace	Základním filtrem byla významnost zveřejňovaných informací.	Zpráva jako celek musí dosáhnout věrného zobrazení; významnost zůstává hlavním filtrem informací.
Struktura zprávy	Struktura byla více předepsaná a aplikační požadavky byly v přílohách.	Větší volnost prezentace, možnost stručného úvodního shrnutí a za podmínek standardu i odchylky od předepsané struktury.
Hodnotový řetězec	Vyšší tlak na získávání primárních údajů.	Větší využití rozumných a doložitelných informací dostupných bez nepřiměřených nákladů či úsilí a nové dílčí úlevy.

Co se změnilo oproti předchozímu návrhu?

Základní koncepce původního návrhu na zjednodušení ESRS, který EFRAG zveřejnil v roce 2025, zůstala ve finálním textu zachována. Oproti návrhu proto nejde o další kolo zásadního zjednodušování, ale především o právní dokončení revize a o vyjasnění přechodu na nová pravidla.

- **Praktický závěr:** Podniky, které se již připravovaly podle návrhu z roku 2025, nemusí svůj přístup stavět znovu od začátku. Měly by však ověřit konkrétní znění požadavků ve finálním nařízení a rozhodnout, jakou variantu použijí pro reporting za účetní období začínající v roce 2026.
- **Přesnější právní formulace:** Evropská komise při převodu návrhu do nařízení upravila terminologii, odkazy a formulace tak, aby byla pravidla právně jednoznačná a konzistentní napříč jednotlivými standardy. Hlavní koncept úprav, včetně významnosti jako filtru informací, zjednodušené struktury a omezení datových bodů, přitom zůstal zachován.

- **Přechod pro rok 2026:** Finální nařízení nově řeší období před povinným použitím revidovaných standardů. Podnikům umožňuje zůstat u původních ESRS, využít vybrané úlevy z revize, nebo nové standardy dobrovolně použít předčasně v plném rozsahu.
- **Právní závaznost a termín použití:** Z návrhu technického doporučení EFRAG se stal přímo použitelný právní předpis EU. Finální nařízení stanoví účinnost revidovaných ESRS a jejich povinné použití pro účetní období začínající 1. ledna 2027 nebo později.

Přechodný režim pro účetní období začínající v roce 2026

Podniky si mohou zvolit jeden ze tří přístupů:

1	Původní ESRS: Použití ESRS z roku 2023 ve znění změn „Quick Fix“ z roku 2025.
2	Původní ESRS s vybranými úlevami: K původním ESRS lze připojit těchto osm úlev: • přístup shora dolů k posouzení dvojí významnosti; • zohlednění nepřiměřených nákladů či úsilí a omezení hodnotového řetězce při posouzení významnosti; • úleva pro nové akvizice a prodeje; • metriky pro nevýznamné činnosti; • dílčí rozsah vykazování hodnotového řetězce; • úleva pro společné operace; • možnost uvést informace podle taxonomie EU v samostatné příloze; • možnost zařadit úvodní (manažerské) shrnutí.
3	Revidované ESRS: Dobrovolná předčasná aplikace nových standardů v plném rozsahu.

Co to znamená v praxi?

Ve srovnání s návrhem, který jsme představili v loňském článku, se konečná podoba ESRS v hlavních rysech výrazně nezměnila. Finální text potvrdil původní směr revize: výrazné omezení počtu datových bodů, důslednější uplatnění významnosti, výslovnou možnost přístupu shora dolů při posouzení dvojí významnosti, větší volnost ve struktuře zprávy a jednodušší práci s informacemi z hodnotového řetězce.

Nejzásadnější změnou oproti ESRS z roku 2023 tak zůstává posun od mechanického plnění rozsáhlých seznamů k vykazování zaměřenému na skutečně významné informace, při zachování dvojí významnosti a požadavku na věrné zobrazení zprávy jako celku. Menší počet datových bodů však nemusí automaticky znamenat stejné snížení práce: podniky budou muset upravit procesy, datové mapy a kontroly a přesvědčivě doložit své závěry o významnosti. Pro účetní období začínající v roce 2026 bude navíc nutné včas zvolit jednu ze tří přechodných variant a použítou variantu ve zprávě jasně uvést.

Zdroje a další čtení

- [Předchozí článek na dReportu](#)
- [Nařízení \(EU\) 2026/1563 – revidované ESRS](#)
- [Deloitte Heads Up – vývoj Omnibusu a revidované ESRS](#)

Kontakty

V případě jakýchkoliv dotazů ohledně záležitostí uvedených v této publikaci se, prosím, spojte se svou kontaktní osobou z auditního oddělení společnosti Deloitte, s odbornou skupinou Deloitte na adrese CZ_TechnicalDesk@deloittece.com nebo s jedním z následujících odborníků:

České účetnictví

Miroslav Zígáček
mzigacek@deloittece.com

Martina Křížová Chrámecká
mkrizovachramecka@deloittece.com

IFRS a US GAAP

Martin Tesař
mtesar@deloittece.com

Soňa Plachá
splacha@deloittece.com

Gabriela Jindřišková
gjindriskova@deloittece.com

Deloitte Audit s. r. o.
Churchill I
Italská 2581/67
120 00 Praha 2 – Vinohrady
Česká republika
Tel.: +420 246 042 500

[Přihlaste se k odběru dReportu
a jiných newsletterů.](#)

dReport: Říjen 2026

Zalistujte si v pravidelném přehledu právních novinek.

Greenwashing pod dohledem: firmy budou muset přepsat svůj „zelený“ marketing

Může firma tvrdit, že je její produkt nebo služba „šetrná k životnímu prostředí“, „uhlíkově neutrální“ nebo „zelená“ bez dalšího vysvětlení? Již brzy nikoliv. Připravovaná novela vycházející z unijní směrnice významně zpřísňuje pravidla pro environmentální marketing a míří přímo na greenwashing. Firmy budou muset přehodnotit nejen reklamní slogany, ale často i způsob, jakým komunikují své ESG aktivity.

V praxi bude marketing bez důkazů rizikový

Změna dopadne primárně na společnosti, které v komunikaci se zákazníky pracují s udržitelností. Nová pravidla míří zejména na greenwashing, tedy situace, kdy tvrzení o ekologických vlastnostech výrobku, služeb nebo podnikání vytvářejí dojem, že jsou šetrnější k životnímu prostředí, než odpovídá realitě. A to včetně případů, kdy podnik zdůrazňuje zlepšení v jednom environmentálním ukazateli, ale zároveň zamlčuje významné zhoršení v jiných dopadech.

Firmy proto budou muset zrevidovat své weby, obaly, produktové listy, reklamu a další marketingovou komunikaci. Označení jako „zelený“, „šetrný“, „udržitelný“ nebo „klimaticky neutrální“ už nebude možné používat jen jako marketingovou zkratku bez reálného základu. Tvrzení bude muset být konkrétní, doložitelné a nesmí vyvolávat dojem, že se týká celého výrobku, služby nebo společnosti, pokud ve skutečnosti pokrývá pouze dílčí aspekt.

Zvýšenou pozornost by tak novele měly věnovat zejména společnosti z oblasti retailu, e-commerce a výroby spotřebního zboží. Zpozornět by měli i poskytovatelé služeb, kteří ve své komunikaci zdůrazňují environmentální přínosy nebo cíle v oblasti udržitelnosti.

Nové zákazy v oblasti environmentálních tvrzení

Novela rozšiřuje tzv. černou listinu nekalých obchodních praktik. To znamená, že některá jednání budou zakázána automaticky, bez nutnosti zkoumat jejich konkrétní dopad na rozhodování spotřebitele.

Zakázáno má být používání označení udržitelnosti, které nestojí na systému certifikace nebo nebylo zavedeno orgánem veřejné správy. Stejně tak nebude možné používat obecná environmentální tvrzení bez prokázání podstatně lepšího environmentálního profilu ve srovnání s relevantními právními požadavky a běžnými výrobky či službami v dané kategorii, a to na základě transparentního posouzení více environmentálních dopadů v rámci životního cyklu.

Řada firem dnes používá vlastní interní označení typu „eco choice“, „green product“ nebo „sustainable selection“. Právě taková označení mohou být nově problematická, pokud nebudou založena na transparentním systému certifikace splňujícím zákonné požadavky nebo pokud nepůjde o označení zavedené či schválené orgánem veřejné správy.

Zvlášť problematická budou tvrzení o klimatické nebo uhlíkové neutralitě výrobku, služby či společnosti, která jsou založena výhradně nebo převážně na kompenzacích emisí (offsetech). Nová úprava v zásadě neumožňuje prezentovat takové produkty či služby jako „uhlíkově neutrální“ pouze na základě nákupu offsetů. Podnik bude muset jasně rozlišit vlastní faktická snížení emisí a případné kompenzace a tyto informace transparentně vysvětlit.

Nad rámec těchto rizikových tvrzení novela přináší i zákaz prezentování zákonných náležitostí výrobku jako environmentální přednosti. Konkrétní a ověřitelná tvrzení zůstávají i nadále přípustná.

Nestačí oznámit cíl, bude potřeba prokázat cestu k jeho splnění

Novela dopadá také na budoucí environmentální závazky. Pokud firma tvrdí, že do určitého roku dosáhne klimatické neutrality nebo výrazně sníží svůj dopad na životní prostředí, nebude stačit obecná strategie nebo prezentace v ESG reportu. Takové tvrzení bude muset být podloženo konkrétním a věrohodným plánem, který jasně určí: co přesně má být dosaženo (např. pro které výrobky, provozy či emise), z jaké výchozí úrovně, podle jaké metodiky měření, v jakém časovém harmonogramu (včetně mezicílů) a jak bude průběžně a nezávisle ověřován dosažený pokrok.

Nová pravidla se dotknou i e-commerce a výrobců elektroniky

Vedle greenwashingu novela řeší také předčasné zastarávání výrobků. Výslovně zakazuje některé praktiky související s životností výrobků, opravitelností nebo softwarovými aktualizacemi, které byly již dnes do určité míry postižitelné v rámci obecného zákazu klamavých obchodních praktik.

Spotřebitelé mají zároveň dostat více informací už před nákupem. Nově půjde například o informace o minimální době poskytování bezplatných aktualizací pro zboží s digitálními prvky, digitální obsah nebo digitální služby, opravitelnosti nebo dostupnosti náhradních dílů.

Jaké sankce hrozí?

Porušení nových pravidel nebude jen formální prohřešek. Hlavním zákonným postihem je správní pokuta podle zákona o ochraně spotřebitele, která u vybraných nekalých obchodních praktik může u jednoho správního deliktu dosáhnout až 5 mil. Kč. U rozsáhlých přeshraničních porušení s unijním rozměrem pak unijní pravidla počítají s maximálními pokutami až do výše několika procent ročního obratu obchodníka. V mnoha případech však mohou být ještě závažnější reputační důsledky. Veřejně vedené řízení o greenwashingu, medializace rozhodnutí dozorového orgánu nebo žaloby spotřebitelských organizací mohou poškodit důvěryhodnost značky výrazně více než samotná pokuta.

Co můžete udělat již nyní?

Pravidla mají být podle směrnice aplikována od 27. září 2026. Prvním krokem by proto měl být co nejdřívejší audit všech environmentálních tvrzení a označení deklarujících udržitelnost, která společnosti ve vztahu ke spotřebitelům používají. Od webových stránek přes obaly až po reklamní materiály. Pro firmy, které mají udržitelnost skutečně podloženou daty, může být novela příležitostí k odlišení se na trhu. Pro ostatní bude znamenat potřebu rychle přenastavit vlastní komunikaci dříve, než se jí začne zabývat dozorový orgán.

Tereza Homa

thoma@deloittece.com

Leona Lahoda

llahoda@deloittece.com

Filip Tedenac

ftedenac@deloittece.com

Legal News [září 2026]: Kdy advokát odpovídá za škodu způsobenou klientovi při rozhodčím řízení?

Záříjový výběr judikatury Ústavního a Nejvyššího soudu přináší zajímavé závěry z oblasti civilního procesu, odpovědnosti za škodu, vyvlastnění i dědického práva. Ústavní soud se věnoval procesním garancím účastníků při rozhodování o předběžných opatřeních a zdůraznil význam rovnosti zbraní v odvolacím řízení. Nejvyšší soud se zabýval předpoklady odpovědnosti advokáta za škodu způsobenou při zastupování klienta, upřesnil pravidla pro náhradu nemajetkové újmy v souvislosti se zrušeným vyvlastněním a vyložil mezinárodní příslušnost soudů při projednávání pozůstalosti s majetkem nacházejícím se v jiném členském státě Evropské unie.

Ústavní soud nálezem ze dne 3. června 2026, sp. zn. IV. ÚS 324/26, řešil otázku, **zda musí být druhému účastníkovi doručeno odvolání proti usnesení o návrhu na předběžné opatření, pokud odvolací soud hodlá změnit zamítavé rozhodnutí soudu prvního stupně a předběžné opatření nově nařídit.** V posuzovaném případě odvolací soud změnil rozhodnutí okresního soudu a předběžným opatřením upravil styk otce s nezletilými dětmi, aniž by matce doručil odvolání otce a umožnil jí se k němu vyjádřit. Ústavní soud připomněl, že **ačkoli není povinností soudů doručovat odvolání proti rozhodnutí o předběžném opatření vždy a za všech okolností, musí v každém jednotlivém případě posoudit, zda takový postup nevyžadují zásady spravedlivého procesu a rovnosti účastníků řízení.** Pokud mezi účastníky existuje zjevný skutkový a právní spor a odvolací soud hodlá vycházet z argumentace obsažené v odvolání, musí mít druhá strana možnost na tuto argumentaci reagovat. Ústavní soud současně zdůraznil, že výjimka z povinnosti doručovat odvolání přichází v úvahu zejména tehdy, pokud by doručení mohlo zmařit účel předběžného opatření založeného na prvku překvapivosti. O takovou situaci však v projednávané věci nešlo. Nedoručením odvolání proto bylo porušeno právo stěžovatelky na soudní ochranu a rovné postavení účastníků v řízení. Ústavní soud proto napadené rozhodnutí krajského soudu v relevantní části zrušil.

Nejvyšší soud se v rozsudku ze dne 23. července 2026, sp. zn. 25 Cdo 921/2025, zabýval otázkou, **za jakých podmínek odpovídá advokát za škodu způsobenou klientovi v souvislosti se zastupováním v rozhodčím řízení.**

Žalobce požadoval náhradu škody odpovídající částce, kterou byl povinen zaplatit na základě rozhodčího nálezu, a to s tvrzením, že jeho advokát byl v rozhodčím řízení pasivní a nevznnesl námitky, které mohly vést k jinému výsledku sporu. Nejvyšší soud potvrdil, že advokát je povinen postupovat s odbornou péčí a aktivně hájit

zájmy klienta, samotné pochybení však k odpovědnosti za škodu nepostačuje. Nejvyšší soud zdůraznil, že **poškozený musí prokázat nejen pochybení advokáta, ale i to, že bez tohoto pochybení by spor dopadl pro klienta příznivěji.**

V případě rozhodčího řízení přitom nestačí pouhá úvaha, že rozhodce mohl být přesvědčen lepší argumentací. Je třeba prokázat, že by rozhodce skutečně zaujal odlišný právní názor. Protože v posuzované věci měl rozhodce k dispozici všechny podstatné skutkové informace, a přesto rozhodl v neprospěch žalobce, nebyla příčinná souvislost mezi pochybením advokáta a vznikem škody prokázána. Nejvyšší soud proto dovolání zamítl.

Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 24. července 2026, sp. zn. 25 Cdo 1921/2025, řešil, **zda a v jakém rozsahu náleží vyvlastňovanému náhrada nemajetkové újmy podle § 27 zákona o vyvlastnění, bylo-li pravomocné vyvlastnění následně zrušeno.** Žalovaný požadoval náhradu nemajetkové újmy ve výši 2 000 000 Kč za více než deset let trvající omezení vlastnického práva k pozemkům, odvolací soud mu však přiznal pouze 200 000 Kč. Nejvyšší soud potvrdil, že **pojem „jiná újma“ podle § 27 zákona o vyvlastnění zahrnuje i nemajetkovou újmu a její náhrada se řídí obecnými principy § 2951 odst. 2 občanského zákoníku. Při stanovení výše peněžitého zadostiučinění je třeba zohlednit zejména význam dotčeného práva, intenzitu zásahu, jeho délku a okolnosti na straně vyvlastnitelce i vyvlastňovaného.** Současně zdůraznil, že nelze automaticky vycházet z hodnoty vyvlastněného majetku ani srovnávat tento typ újmy s nároky přiznávanými za protiprávní zásahy do osobnostních práv. V posuzované věci bylo podstatné, že vyvlastnění proběhlo v souladu se zákonem, žalovaný od počátku disponoval peněžitou náhradou za vyvlastnění a k pozemkům neměl zvláštní osobní vztah. Přiznané zadostiučinění ve výši 200 000 Kč proto Nejvyšší soud považoval za přiměřené a dovolání zamítl.

Nejvyšší soud v usnesení ze dne 11. srpna 2026, sp. zn. 27 Cdo 898/2025, rozhodoval, **zda jsou české soudy podle čl. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 650/2012 příslušné k dodatečnému projednání pozůstalosti zahrnující nemovitosti nacházející se na území Slovenské republiky, jestliže měl zůstavitel v době smrti obvyklý pobyt v České republice.** Pozůstalí se domáhali dodatečného projednání spoluvlastnických podílů na nemovitostech na Slovensku, avšak soud prvního stupně i odvolací soud řízení zastavily s odůvodněním, že k projednání těchto nemovitostí jsou výlučně příslušné slovenské soudy. Nejvyšší soud dospěl k závěru, že **čl. 4 nařízení č. 650/2012 zakládá příslušnost soudů členského**

státu, v němž měl zůstavitel obvyklý pobyt v době smrti, k rozhodování o dědictví jako o celku, a to včetně nemovitostí nacházejících se v jiném členském státě

Evropské unie. Zdůraznil přitom zásadu jednoty pozůstalosti, na níž je nařízení založeno, a připomněl judikaturu Soudního dvora EU, podle níž je třeba zabránit štěpení dědictví mezi soudy různých států. Jelikož měla zůstavitelka v době smrti obvyklý pobyt v České republice, byl příslušným k projednání celé pozůstalosti český soud. Skutečnost, že část pozůstalosti tvoří nemovitosti ležící na území Slovenské republiky přitom není rozhodná. Nejvyšší soud současně uvedl, že závěry starší judikatury vycházející z právního stavu před účinností nařízení č. 650/2012 již nelze použít. Usnesení odvolacího soudu proto změnil tak, že se řízení o dodatečném projednání pozůstalosti nezastavuje.

Jana Hajdučková

jhajduckova@deloittece.com

Kontakty

Máte-li zájem o další informace ohledně služeb poskytovaných společnostmi Deloitte v České republice, obraťte se prosím na odborníky z právního oddělení:

Deloitte Legal s.r.o.
Churchill I
Italská 2581/67
120 00 Praha 2 – Vinohrady
Česká republika

Tel.: +420 246 042 100
www.deloittelegal.cz

[Přihlaste se k odběru dReportu a jiných newsletterů.](#)

Deloitte *Economics* Newsletter

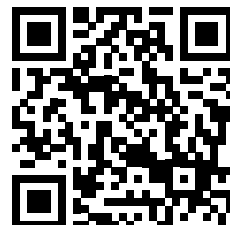
To nejdůležitější z ekonomiky
doma i ve světě

Deloitte.

Together makes progress

Přihlaste se
k odběru
newsletteru

Deloitte označuje jednu či více společností Deloitte Touche Tohmatsu Limited („DTTL“), globální síť jejích členských firem a jejich spřízněných subjektů. Společnost DTTL (rovněž označovaná jako „Deloitte Global“) a každá z jejích členských firem představuje samostatný a nezávislý právní subjekt. Společnost DTTL služby klientům neposkytuje. Více informací je uvedeno na adrese www.deloitte.com/about.

Společnost Deloitte je předním globálním poskytovatelem služeb v oblasti auditu a assurance, podnikového poradenství, finančního poradenství, poradenství v oblasti rizik a daní a souvisejících služeb. Naše síť členských firem ve více než 150 zemích a teritoriích poskytuje služby čtyřem z pěti společností figurujících v žebříčku Fortune Global 500®. Chcete-li se dozvědět více o způsobu, jakým zhruba 264 000 odborníků dělá to, co má pro klienty smysl, navštivte www.deloitte.com.

Tato publikace obsahuje pouze obecné informace a společnost Deloitte Touche Tohmatsu Limited ani žádná z jejích členských firem či jejich spřízněných podniků (souhrnně „síť společností Deloitte“) jejím prostřednictvím neposkytuje odborné rady a služby. Přijetí jakéhokoliv rozhodnutí či jednání, které může mít dopad na Vaše finance či podnik, byste měli konzultovat s kvalifikovaným odborným poradcem. Žádný subjekt v rámci sítě společností Deloitte nenese odpovědnost za ztráty vzniklé jakýmkoli osobám v důsledku použití této komunikace.